

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

8 ביולי 2026

ע"א 78494-03-26 חן נ' בן גביר ואח'

לפני
כבוד השופט רם וינוגרד, סגן נשיא
כבוד השופטת שושנה ליבוביץ
כבוד השופטת תמר בר-אשר

המעוררת
רוני חן
ע"י ב"כ עו"ד תומר ויסמן, עו"ד אלמוג גיל-אור,
עו"ד יעל זעירא ועו"ד תמר יחזקאלי

נגד

המשיבים
1. איתמר בן גביר
ע"י ב"כ עו"ד דוד פטר
2. פנחס בר-און
3. אילה בן גביר

פסק דין

1. ערעור על פסק-דינו החלקי של בית משפט השלום בירושלים, הנושא את הכותרת "החלטה" (כבוד סגן הנשיא א' דהאן) בת"א 3906-04-24, מיום 11.1.2026.

בפסק-הדין החלקי התקבלה בקשתו של המשיב 1 (להלן: המשיב) לסילוק התביעה נגדו על הסף בשל הטענה לפיה קמה לו חסינות מכוח הוראת סעיף 1 לחוק חסינות חברי הכנסת, זכויותיהם וחובותיהם, התשי"א-1951 (להלן: חוק החסינות). המערערת טוענת שלא היה מקום לקביעה זו הן מאחר שהיא כללה קביעות עובדתיות המנוגדות לנטען בכתב התביעה, באופן שאינו עולה בקנה אחד עם הכרעה בבקשה לסילוק על הסף; הן מהטעם שהתביעה שהגישה המערערת היתה תביעה נגדית לתביעת לשון הרע שהגיש המשיב, ולפיכך לא חלה עליה החסינות בהתאם לקביעות המנחות של בית המשפט המחוזי בחיפה בע"א (חי') 15-01-29466 רגב נ' גולן, מיום 1.7.15 (להלן: עניין רגב).

2. הסוגיה המונחת לפתחנו היא סוגיה משפטית. לפיכך, ולאחר עיון בערעור ובתשובה בכתב, כמו גם בתיק בית משפט קמא וביתר תיקי בית המשפט הנוגעים לפרשה, הגענו

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

8 ביולי 2026

ע"א 78494-03-26 חן נ' בן גביר ואח'

למסקנה לפיה ניתן להכריע בערעור על יסוד המסמכים בכתב בהתאם להוראת תקנה 138(א)(5) לתקנות סדר הדין האזרחי, התשע"ט-2018.

3. לבית משפט השלום בירושלים הוגשו שלוש תביעות שעניינן בכתבה שפורסמה בתוכנית הטלוויזיה "עובדה" (בערוץ N12) ביום 26.5.2022, שבמסגרתה התראיינה המערערת וסיפרה על קורותיה כנערה תוך ייחוס דברים למשיב. למחרת היום פרסם המשיב 2 פוסט ובו נטען שדברי המערערת לא היו אמת. המשיב הזהד את הפוסט ברשתות החברתיות בסמוך לאחר פרסומו (הפרסומים כולם נעשו ביום 27.5.2022).

בעקבות פרסום הכתבה בתוכנית "עובדה" הגיש המשיב תביעה נגד יוצרי ומשדרי הכתבה וכנגד המערערת (ת"א 22-09-28649). תביעתו הושתתה על הוראות חוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965 (להלן: חוק איסור לשון הרע). כחודשיים לאחר מכן הגיש המשיב 2 תביעה נגד המערערת ונגד אדם נוסף בנוגע לפרסומים של המערערת בעקבות הפוסט שפרסם המשיב 2 (ת"א 22-11-38906). בחלוף קרוב לשנה ומחצה הגישה המערערת את התביעה מושא הערעור נגד המשיבים ונגד רעייתו של המשיב 1. אף תביעה זו סבבה את הפרסומים שנעשו ביום 27.5.2022. יובהר שעילת התביעות כולן בטענות ללשון הרע. בתביעתה טענה המערערת שהעובדות המבססות את טענותיה נמסרו לה רק לאחר הליך ממושך של גילוי מסמכים בתביעתו של המשיב. לטענתה, ההקלטות עליהן מבוססת התביעה נמסרו לה רק בחודש אוקטובר 2023. בעקבותיהן היא פנתה במכתבי התראה למשיבים, תוך דרישה לחזור בהם מהפרסומים ולפצותה. אלה נענו ביום 26.3.2024, זמן קצר לפני הגשת התביעה מושא הערעור.

4. מאחר ששלושת ההליכים עוסקים באותה פרשה עצמה, הם הועברו לעיונו והחלטתו של נשיא בית משפט השלום בירושלים. בהחלטתו מיום 24.4.2025 קבע כבוד הנשיא הרבסט כי שלוש התביעות "עוסקות באותה פרשייה, מקורן באותה מסכת עובדתית ועניינן זוויות שונות של אותה ההתרחשויות". מטעם זה נקבע שאין מקום לניהולן לפני שלושה מותבים שונים, והם נותבו כולן לטיפולו של כבוד סגן הנשיא דהאן.

5. המשיב הגיש רשימת בקשות, שהראשונה בהן היתה לדחיית התביעה נגדו בשל העובדה שעומדת לו חסינות על פי חוק החסינות. בכך עסק פסק-דין החלקי של בית משפט קמא ובכך עוסק הערעור שלפנינו.

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

8 ביולי 2026

ע"א 78494-03-26 חן נ' בן גביר ואח'

6. כאמור, בית משפט קמא קיבל את טענת המשיב. הוא התייחס לקביעתו של בית המשפט המחוזי בעניין **רגב**, לפיה חוק החסינות אינו חל כאשר מדובר בתביעה שכנגד של מי שחבר הכנסת פתח נגדו הליכים על יסוד חוק איסור לשון הרע. בעניין **רגב** נקבע כי במקרה שבו "חבר/ת הכנסת החליטו, מיוזמתם ומטעמיהם, כי יש מקום לנקוט הליך משפטי" לא יהא זה נכון "להצר את ההליכים המשפטיים העומדים לרשותו של הנתבע אשר רשאי במסגרת התגוננותו מפני התביעה שהוגשה כנגדו, להגיש תביעה שכנגד" (פסקה ל"ו לפסק-דין של כבוד השופט גריל בעניין **רגב**). בית משפט קמא ציין בפסק-דין שאמירה זו היא אמרת אגב בפסק-הדין והיא לא באה "כדי הלכה ממשי". מהדיון בפסקה 9 לפסק-דין עולה כי לטעמו יש מקום לפרשנות שונה מאחר ש"סעיפי החוק שיצרו את החסינות קבעו כי היא מוחלטת וגם חה"כ אינו יכול לוותר עליה"; ומאחר שלשיטתו כוונת המחוקק היתה למנוע מצב שבו חברי הכנסת יירתעו מביצוע תפקידם בשל הצורך להתגונן מפני תביעות אישיות, ואין מקום לאפשר את עקיפת כוונת המחוקק בשל טעמים של חוסר שוויון דיוני.

7. לאחר עיון, אנו סבורים שדין הערעור להתקבל. זאת, הן מהטעם שבפסק-דין קבע בית משפט קמא שורת קביעות עובדתיות מבלי לאפשר לצדדים טיעון מספיק בנוגע להן; הן, ובעיקר, מהטעם שגם לשיטתנו, בדומה לקביעתו של בית המשפט המחוזי בעניין **רגב**, לא חלה החסינות על תובענה נגדית לתובענה שהגיש חבר הכנסת, העוסקת באותה פרשה עצמה. כלל זה חל על כל תובענה נגדית, בין אם זו הוגשה כתביעה שכנגד במסגרת אותו הליך עצמו ובין אם לאו, כפי שיובהר בהמשך הדברים.

8. ככל שהדברים נוגעים לפן הדיוני, המושתת על ההלכה לפיה בבקשה לסילוק על הסף יש להסתמך אך על העובדות הנטענות בכתב התביעה, נראה שהדין עם המערערת למצער בכל הנוגע לקביעותיו בעניין "מיידיות הפרסום". בפסק-הדין לא נדונו הטענות שהעלתה המערערת בהקשר זה (לטענות העובדתיות ראו סעיפים 75-81 לערעור). דומה שדי היה בכך כדי להביא לביטול פסק-הדין מושא הערעור.

9. אשר לתחולת החסינות של חבר כנסת במסגרת תובענה נגדית המוגשת לאחר שהוא בחר לפתוח בהליכים המיוסדים על חוק איסור לשון הרע, אנו סבורים שזו אינה נחשמת מכוח החסינות העומדת ככלל לחברי כנסת. זאת בשונה מאותם מקרים בהם הוגשה תביעה בלשון הרע נגד חבר כנסת ללא שזה הקדים ופתח בהליכים מטעמו (לסקירה מקיפה של הפסיקה העוסקת במקרים מסוג אחרון זה ראו לאחרונה בפסק-

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

8 ביולי 2026

ע"א 78494-03-26 חן נ' בן גביר ואח'

דינו של כבוד השופט חיימוביץ' בת"א (מחוזי מרכז) 4129-02-24 **ברסלר נ' גוטליב**, מיום 16.6.26, בפסקה 50 לפסק-הדין; להלן: עניין **ברסלר**).

10. הנמקתו של בית המשפט בעניין **רגב** הובאה לעיל. עלהנמקה זו הסתמך גם בית משפט השלום ברמלה בשני מקרים (ראו ת"א (שלום רמלה) 4667-12-23 **סוכות נ' הראל**, מיום 21.7.24; ת"א (שלום רמלה) 9130-06-24 **נתניהו נ' בן יצחק**, מיום 12.3.25), והיא נזכרה בהסכמה בעניין **ברסלר** (בפסקה 52 לפסק-הדין). הנמקה זו, שעניינה בהימנעות מהצרת צעדי של הנתבע בניהול הגנתו, מיוסדת לא רק על השוויון הדיוני כפי שקבע בית משפט קמא. יסודה בתפיסה לפיה אדם המתגונן בפני תובענה רשאי להעלות כל טענת הגנה שברשותו, כמו גם בתפיסה לפיה אדם הפונה להליכים משפטיים חשוף לתוצאות הטבעיות של החלטה זו. כפי שיובהר להלן, הקביעה לפיה אין לחסום תובענה נגדית של מי שחבר כנסת בחר לתובעו בגין הוצאת לשון הרע, מעוגנת גם בהוראות אחרות של המחוקק. אלה כוללות הן את העולה מחוק איסור לשון הרע, הן את תפיסת המחוקק וכוונתו בנוגע לתוצאות של פתיחת הליך בבית המשפט.

11. חוק איסור לשון הרע מאפשר לנתבע להתגונן, בין היתר, בטענה ש"הפרסום לא נעשה אלא כדי לגנות או להחיש לשון הרע שפורסמה קודם לכן" (סעיף 15(10) לחוק איסור לשון הרע). אם אכן מקנה חוק החסינות חסינות מוחלטת לכל טענה המייחסת לשון הרע לחבר הכנסת, הרי שהתוצאה הדיונית הלכאורית תהיה שהגנה זו לא תעמוד לנתבע נגדו הוגשה התביעה. תוצאה מעין זו אינה מתיישבת עם לשון החוק או הגיונו; ואף לא נטען שהוראות חוק איסור לשון הרע מוחרגות בחלקן או במלואן כאשר אדם נתבע על ידי חבר כנסת. מכאן שחוק איסור לשון הרע עצמו מאפשר לנתבע להעלות טענות המייחסות לתובע – אף אם הוא חבר כנסת – אמירת לשון הרע. גם בכך יש משום תמיכה לקביעה שלפיה שעה שחבר כנסת בוחר להגיש תובענה המושתתת על חוק לשון הרע, לא ניתן להצר את צעדיו של המתגונן ולקבוע שהוא רשאי להישמע רק בטענות ספציפיות. מאחר שהמחוקק התיר לנתבע להעלות טענות ללשון הרע של חבר הכנסת כשהוא מתגונן מפני תביעתו, אין לחסום אותן רק בשל העובדה שהן הועלו בכלי דיוני שונה – במסגרת תובענה נגדית הקשורה לאותו עניין עצמו.

12. אשר לתוצאות הנוגעות לעצם ההחלטה של מאן דהו לפתוח בהליכים בבית המשפט, די אם נציין כי ההסדרים החקיקתיים מביאים לעתים לכך שההחלטה לפתוח בהליכים תגרור פגיעה ממשית בזכויותיו – ולמצער בזכויותיו הדיוניות – של התובע. כך, קובע חוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (להלן: חוק בתי המשפט) כי

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

8 ביולי 2026

ע"א 78494-03-26 חן נ' בן גביר ואח'

כאשר הוגשה תביעה לבית משפט שלום ניתן להגיש תביעה שכנגד גם אם הסמכות העניינית לדון בה נתונה לבית המשפט המחוזי או לערכאות אחרות (ראו סעיף 51(א)(4) לחוק בתי המשפט; להוראה המקבילה ראו סעיף 40(1) לחוק בתי המשפט). לפיכך עשוי תובע המגיש תביעה לבית משפט שלום להיות חשוף לתביעה שכנגד שהיא בסמכותו של בית המשפט המחוזי. על דרך המשל, עשוי תובע הטוען לסילוק יד מדירה בנכס מקרקעין להיות חשוף לתביעה שכנגד שעניינה בבעלות בכל שטח המקרקעין (ראו בר"ע (י-ם) 2128/06 כהן נ' כהן, מיום 28.5.07). לעניין זה נודעת משמעות רבה במיוחד לנוכח הוראתו הנוספת של המחוקק, בסעיף 4 לחוק ההתיישנות, התשי"ח-1958. על פי הוראה זו, "לא תישמע טענת התיישנות" בנוגע לתביעה שכנגד. מכאן שאדם הפותח בהליכים בבית משפט חושף את עצמו לפתיחת הליכים שכנגד שמשמעותם הכלכלית עשויה להיות רבה לאין שיעור מזו של ההליך המקורי, ולהתחייב במסגרת אותה תובענה שכנגד גם על יסוד טענות שעילתן התיישנה זה כבר.

13. הקביעה לפיה אדם הפותח בהליכים נגד רעהו לא יישמע בטענה דיונית המבקשת לחסום טענות התגוננות לגיטימיות של הצד שכנגד מתיישבת גם עם עיקרון תום הלב הדיוני, ודומה שהיא עולה בקנה אחד עם עקרונות הצדק הטבעי.

14. לנוכח מכלול טעמים אלה, אנו סבורים שכאשר אדם הזוכה לחסינות מכוח חוק החסינות הגיש תביעה המיוסדת על חוק איסור לשון הרע, זכאי המתגונן להעלות טענות נגדיות הנוגעות ללשון הרע שנקט נגדו אותו תובע, ובלבד שהן קשורות לאותה פרשה עצמה.

בשל הטעמים העומדים בבסיס קביעה זו, איננו סבורים שיש מקום לפרשנות דווקנית של המונח "תובענה שכנגד" ואין מקום לטענה כי רק נתבע המגיש תביעה שכנגד במסגרת אותו הליך עצמו רשאי להעלות טענות שהן במהותן טענות הגנה הנוגעות לאותה פרשה. השאלה אם ניתן להעלות טענות מעין אלה רק במסגרת תביעה שכנגד עשויה לעלות באותם מקרים בהם המונח "תביעה שכנגד" מעוגן בדבר החקיקה עצמו (לדיון בשאלה אם יש מקום לפרשנות מצמצמת של הדיבור "תביעה שכנגד" בהקשר של סעיף 4 לחוק ההתיישנות ראו החלטתו של כבוד השופט רובינשטיין ברע"א 4223/06 כץ נ' גוטליב, מיום 25.5.2008, בפסקאות ט"ז ואילך; וראו את המחלוקת בין כבוד השופטת רונן לכבוד הנשיא עמית בע"א 1409/23 שוורץ נ' חזד, מיום 29.10.25). במקרה דנא התביעות קשורות בטבורן זו לזו ועוסקות באותה מערכת עובדתית (ועל פי טענת המערערת התביעה מושא הערעור הוגשה באיחור בשל מסירה מאוחרת של

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

8 ביולי 2026

ע"א 78494-03-26 חן נ' בן גביר ואח'

ראיות לידיה). לפיכך יש לראות את תביעת המערערת כתובענה נגדית לכל דבר ועניין לתביעה שהגיש המשיב. לפיכך לא נחסמת תובענה זו מכוח הוראותיו של חוק החסינות.

15. לנוכח האמור לעיל הערעור מתקבל והחלטת בית משפט קמא לפיה התביעה נגד המשיב סולקה על הסף מתבטלת. בנסיבות העניין, כאשר הדיון סבב שאלה משפטית שטרם נקבעה בעניינה הלכה חד משמעית, יישא המשיב בהוצאות המשפט של המערערת בסך 7,500 ₪.

המזכירות תשלח העתק מפסק-הדין לב"כ הצדדים.

ניתן היום, כ"ג בתמוז התשפ"ו, 8 ביולי 2026, בהעדר.

תמר בר-אשר, שופטת

שושנה ליבוביץ, שופטת

רם וינוגרד, סגן נשיא

